

ження. Розширене тлумачення суб'єктом владних повноважень способів здійснення своїх повноважень не допускається. У зв'язку з цим визначений законом предмет позову, з яким суб'єкт владних повноважень може звернутися до суду при здійсненні ним владних управлінських функцій, не підлягає розширеному тлумаченню.

Таким чином, повноваження органів податкової служби на звернення до суду обумовлене її статусом органу державної влади, покликаного виконувати таку функцію держави як оподаткування, та може бути пов'язане лише з її виконанням. Випадки, в яких, орган податкової служби може звернутися до суду, прямо передбачені законом, і їх перелік є вичерпним. Разом з тим, доцільність реалізації податковими органами своїх повноважень, закріплених в Податковому кодексі України, за обов'язкової контрольної участі суду потребує подальшого дослідження.

Михайлов В. В.

*Національний університет державної податкової служби України,
здобувач*

ПРО ПРАВОВУ ПРИРОДУ МІСЦЕВИХ ПОДАТКІВ ТА ЗБОРІВ

У чинному вітчизняному законодавстві України перелік місцевих податків та зборів закріплений статтею 10 Податкового кодексу України (Податковий кодекс України від 2 грудня 2010р. № 2755-VI // Голос України від 04.12.2010. – 2010. – № 229-230), відповідно до змісту якої до місцевих податків та зборів належать: 1) податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки; 2) єдиний податок; 3) збір за провадження деяких видів підприємницької діяльності; 4) збір за місця для паркування транспортних засобів; 5) туристичний збір. На правову природу цих податків українським законодавцем вказується у положенні пункту 8.3 статті 8 Податкового кодексу України, за яким до місцевих належать податки та збори, що встановлені відповідно до переліку і в межах граничних розмірів ставок, визначених цим Кодексом, рішеннями сільських, селищних і міських рад у межах їх повноважень, і є обов'язковими до сплати на території відповідних територіальних громад.

Причому, пунктами 10.3-10.5 статті 10 Податкового кодексу України додатково закріплено, що місцеві ради обов'язково установлюють податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, єдиний податок та збір за провадження деяких видів підприємницької діяльності. Місцеві ради в межах повноважень, визначених цим Кодексом, вирішують питання відповідно до вимог цього Кодексу щодо встановлення збору за місця для паркування транспортних засобів, туристичного збору. Установлення місцевих податків та зборів, не передбачених цим Кодексом, забороняється.

Ця ж схема розподілення загальнодержавних податків та зборів застосована й до інших ланок місцевих бюджетів бюджетної системи

України, адже за положенням статті 66 кодифікованого акта бюджетного законодавства України, якою регламентований склад доходів бюджету Автономної Республіки Крим, обласних та районних бюджетів, що враховуються при визначенні обсягу міжбюджетних трансфертів, передбачено зарахування до цих бюджетів половини подібних плат разом із 25 відсотками податку на доходи фізичних осіб, що сплачується на відповідній території (Бюджетного кодексу України від 8 липня 2010р. № 2456-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 50. – С.1778. – Ст.572.).

Виходячи із припису статті 69 Бюджетного кодексу України, до доходів загальних фондів місцевих бюджетів, що не враховуються при визначенні обсягу міжбюджетних трансфертів, відбувається зарахування у повному обсязі податку на прибуток підприємств та фінансових установ комунальної власності, різних плат за користування природними ресурсами місцевого значення, в тому числі плати за землю, фіксованого сільськогосподарського податку у частині, що зараховується до бюджетів місцевого самоврядування.

Абсолютно логічно, що й місцеві податки і збори віднесені чинним бюджетним законодавством України до складу доходів місцевих бюджетів. Але в той же час, різні місцеві податки та збори зараховуються до різних складових частин місцевих бюджетів – виходячи з розподілення останніх на загальний та спеціальний фонди. Так, за пунктом сьомим частини першої статті 69 Бюджетного кодексу України, до загального фонду місцевих бюджетів належать місцеві податки і збори (крім єдиного податку та податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки), що зараховуються до бюджетів місцевого самоврядування, включаючи збір за провадження деяких видів підприємницької діяльності (крім збору в частині провадження торговельної діяльності нафтопродуктами, скрапленим та стиснутим газом на стаціонарних, малогабаритних і пересувних автозаправних станціях, заправних пунктах).

Враховуючи те, що місцеві податки та збори вводяться в дію за рішеннями відповідних органів місцевого самоврядування і є обов'язковими до сплати тільки на території відповідних територіальних громад, оскільки лише на цю територію можуть розповсюджуватися повноваження зазначених органів – а отже й сфера дії у просторі виданих ними нормативно-правових актів, наявність або відсутність на певній місцевості того або іншого обов'язкового податкового платежу здатне вплинути як на рівень активності господарюючих суб'єктів, виробництва у регіоні, так і на рівень споживчого попиту. Звідси, якщо територіальна громада бажає підвищити зацікавленість місцевого підприємця або виробника у наданні послуг чи збільшенні виробництва, вона може зменшити податковий тиск на окремі галузі виробництва чи категорії платників на даній території шляхом або використання механізму податкових пільг, або зменшення кількості місцевих обов'язкових податкових платежів.